

Évközi V. vasárnap – 2014. február 9. – A év

Próbáld meg válaszolni a következő kérdésekre:

- 1-Sorold fel a világ 5 leggazdagabb emberét...
 - 2-Sorolj fel 5 szépségkirálynőt...
 - 3-Sorolj fel 10 Nobel-díjast...
 - 4-Sorolj fel 10 Oscar-díjast...
- Nem megy? Elég nehéz, igaz?
Ne félj, senki sem emlékszik rájuk!
A taps elcsendesül! A trófeákat belepi a por!
A győztesek hamar a feledés homályába merülnek!

Válaszolj most ezekre a kérdésekre:

- 1-Sorolj fel 3 tanárt, akinek részük van a mai tudásodban...
- 2-Sorolj fel 3 barátot, aki segített neked, amikor szükséged volt rá...
- 3-Sorolj fel néhány embert, akik éreztették veled, hogy egy különleges ember vagy...
- 4-Sorolj fel 5 embert, akivel szívesen töltenéd el a szabadidődet...

Ez már könnyebb, igaz?

Azok az emberek, akik az életünket különlegessé teszik, nem feltétlenül a leggazdagabbak, vagy a legnagyobb díjak nyertesei. Viszont aggódnak érted, törődnek veled és melletted állnak minden helyzetben.

Isten sem különleges, egyedi és megismételhetetlen dolgokat vár tőlünk. Az üdvösséget nem azok nyerik el, akik életükben egyszer-kétszer „felvillantak” valami nagyszerű és tényleg csodálatra méltó teljesítménnyel, hanem elsősorban azok, akik kitartó hűséggel, állandó odaadással szeretik Istent és embertársaikat. Nem valami lehetetlennek tűnő akadályt kell megugranunk ahhoz, hogy úgymond kiérdemeljük Isten szeretetét. Az olvasmányban Izaiás próféta nem azoknak ígéri Isten szerető jelenlétét, kéréseik meghallgatását, akik valami elképesztően nagy áldozatot mutatnak be az Úrnak, vagy akik a leghosszabb, legszívhezsúlyosabb imádságokat mondják. Az ókorban a legtöbb vallás követői pedig leginkább ilyesféle „teljesítménnyel” gondolták elérni Isten jóindulatát. A próféta azonban a felebaráti szeretet leghétköznapibb, legtermészetesebb tetteit sorolja: „Oszd meg az éhezővel kenyeredet, a mezítelent öltöztess fel!” stb. Olyan dolgok ezek, amelyek állandó szeretetteljes figyelmet, áldozatkészséget feltételeznek, de egyáltalán nem teljesíthetetlenek. Sokszor észre sem vehetők, de Isten előtt mégis kedvesek. A szentleckében Szent Pál szintén azt hangsúlyozza, hogy nem nagy tudásával, szónoki képességeivel akarta Krisztus útjára téríteni a korintusiakat, hanem a megfeszített Jézusról való tanúságtételével. Ez pedig nem más, mint a terhek, szenvedések türelmes hordozása, illetve a másokért szeretetből történő áldozatvállalás. Ez érintette meg annyira a korintusi embereket, hogy sokan Jézus követői lettek.

A mai szentírási részek tehát arról tanúskodnak nekünk, hogy a Krisztushoz méltó, Isten előtt kedves életforma az egyszerű, alázatos kötelességteljesítés, a szinte észrevétlen, de állandó, kiszámítható szeretet, a hűséges kitartás a másokért hozott áldozatban. Ez nem könnyű, de mindenki számára járható út. Persze napjainkban nem túl népszerű. Ma a gyors sztárrá válás bűvöletét sugározza felénk a média, a sikerorientált szemlélet. Mintha egyetlen, éppen bálványozott emberi adottság vagy valami extrém, figyelemfelkeltő örültség elég lenne ahhoz, hogy az ember sokak szemében kedves, vagy éppen irigyelt legyen. Gondoljunk a

sztárcsináló énekes, zenés műsorokra vagy éppen a televíziós ún. valóság-showkra! Pedig ezek a felvillanás-szerű, sikerek tűnő dolgok egyáltalán nem eredményeznek tartós figyelmet, csodálatot. Valódi szeretetet pedig, amire az ember pedig lelke legmélyén vágyik, egyáltalán nem eredményeznek! Isten előtt pedig végképp nem ilyesféle dolgok tesznek bennünket kedvessé. A keresztény embernek nem szabad engednie a feltűnősködés, a gyors, látványos sikerek, a felszínes, gyorsan múló csodált ígézetének! Jézus arra hív minket, hogy legyünk alázatosak, csendesek, mint Ő, ugyanakkor nagyon hatékonyak és nélkülözhetetlenek. Mennyire egyszerű, megszokott, minden csodálatot nélkülöző dolog a mai evangéliumban szereplő só és világosság! Normál esetben szinte senki nem figyel fel rájuk. Bezzeg, ha eltűnnének, akár csak kicsiny időre is az emberiség életéből! Akkor rögtön fellépne a keserves hiányérzet, rögtön feltűnne, milyen hatalmas értékekről is van szó valójában. Töltsünk be mi is ilyen, legtöbbször észrevehetetlen, teljesen természetes, mégis rendkívül fontos és nélkülözhetetlen szerepet embertársaink életében kitartó szeretetünkkel, kötelességteljesítésünkkel, áldozatos odaadásunkkal!